

"Det är en hisnande känsla att fira 30 år som artist", säger Thomas D i Leva. "Det har gått fort, kanske för att jag har varit så fokuserad."

I början kastade publiken sten på honom. Men med tiden vann hans kärleksbudskap respekt. I år firar Thomas Di Leva 30 år som artist.

AV OSKAR EKMAN FOTO PETER JÖNSSON

Samlingsalbumet "Vi har bara varandra" släpptes den 9 maj.

"Flummig? Nej, jag är arbetsnarkoman!"

Vilket förhållande jag har till tiden...? Det märks väl!

Thomas Di Leva skrattar och slänger polyesterjackan över en sammetsfätölj.

En rimlig första fråga, eftersom han i år firar 30 år som artist och eftersom han full av ursäkter anländer 30 minuter efter överenskommen tid. Vi träffas i en indisk inredningsbutik där han ofta handlar möbler eller fikar i det lilla kaféet.

– Det är en hisnande känsla att fira 30 år som artist, säger han. Det har gått fort, kanske för att jag har varit så fokuserad. Jag har alltid brunnit och musiken har varit livsviktig.

En lycklig barndom

Thomas Di Leva smuttar på sin chai och nickar godkänt. Han är glad, men trött eftersom han sliter intensivt inför jubileet. Ett samlingsalbum är just färdigställt och han håller på att digitalisera mängder av gamla musikvideor och tv-klipp som ska läggas upp på Youtube.

– Att se allt gammalt material – det är liksom oj... Var det jag som gjorde det där!?

Det urvatnade uttrycket "en artist som går sin egen väg" är relevant på riktigt när det gäller Thomas Di Leva. Kläderna, musiken och det envetret upprepade kärleksbudskapet har stått emot mycket hån under årens lopp.

Är det din barndom som gett dig den styrkan?

– Ja, jag växte upp med två föräldrar som verkligen såg mig och gav mycket kärlek. Vi

bodde i konstnärskvarteren i Gamla stan i Gävle. Så när vi pallade äpplen var det alltid i någon konstnärs trädgård – och då var det inte så farligt. Folk runt omkring var stödjande och intresserade av oss barn och vi fick göra egen konst och egna filmer.

Det var 70-tal. Sörjer du den andan?

– Ja, lite. Det var som "Tillsammans" av Lukas Moodysson fast på riktigt. En idealism som är borta i dag, en tid då människor gjorde saker trots att de inte var lönsamma. I dag googlar man sitt projekt innan man sätter i gång för att se om tillräckligt många redan sökt på det.

Thomas Di Leva rätar på ryggen och slätar ut vecken på sin regnbågskaftan.

personbevis

Namn: Thomas Di Leva (född Magnusson).

Ålder: 48 år.

Familj: Sambon Sofie Oscarsson, 29, som arbetar som illustratör och med flyktingfrågor. Sönerna Cosmo (11 år) och Telo (9 månader).

Bor: I villa i Nacka.

Aktuell: Firar 30 år som artist med samlingsalbumet "Vi har bara varandra – Di Levas klassiker". Turnerar under sommaren.

Ser på tv: "På kanalerna Discovery och National Geographic, där lär man sig alltid nya saker."

Last: "Jag dricker kopiösa mängder te och provar nya sorter hela tiden."

– Samtidigt går allt i världen i cykler. Allt är alltid perfekt, men under utveckling. Kanske kommer den andan tillbaka i en ny form.

Men allt var inte ljus i Thomas Di Levas uppväxt. Han stack ut för långt bortom normerna. Efter ett halvårs svår mobbning i gymnasiet hoppade han av.

"Alla stirrade när jag kom i korridoren på morgonen. Ingen ville jobba med mig när det var grupparbete."

– Jag minns hur alla stirrade när jag kom i korridoren på morgonen. Hur ingen ville jobba med mig när det var grupparbete.

Samtidigt drog punkvågen in och Thomas Di Leva började lyssna på Ultravox och The Clash.

– Vi startade ett punkband som hette The Pillisnorks, säger han och ler. Men spelningarna slutade alltid med att ungdomsledarna fick följa oss hem eftersom raggarna skulle spöa upp oss.

Som liten råkade du också ständigt ut för olyckor?

– Ja. Som 1 1/2-åring skulle jag gå upp för en vindstrappa, men ramlade ner och spräckte skallbasen. Alla trodde att jag skulle dö eller bli tokig. Jag fick ligga fastspänd i två månader medan huvudet läkte. Det måste ha varit hemskt.

Det gick intemer än ett par månader mellan halsflussar, benbrott och olyckor, förklarar han.

fortsättning på sidan 12 ►

mötet thomas di leva

– Jag minns en gång när jag var äldre och åkte skidor i Hemlingby utanför Gävle och bröt armen. Jag ringde hem till mamma och pappa och sa att de måste skjutsa mig till sjukhuset. ”Kan du inte ta bussen”, sa de. De hade tröttnat.

Hade olyckorna en djupare innebörd, tror du?

– Ja. När man har väldigt ont kan man bara vända sig inåt. Då bygger man sig ett inre rum dit man alltid kan gå.

Hur ser ditt inre rum ut?

– Det är oändligt stort! Allting får plats där och allt är möjligt.

Många låtar på topplistorna

Det var när Thomas Di Leva lämnade punken för sin uttrycksfulla, andliga mjukpop som han nådde ut till den stora publiken. Låten ”Vem ska jag tro på?” skrev han efter mordet på statsminister Olof Palme och albumet med samma namn blev hans stora genombrott 1987. Med stor regelbundenhet har han sedan dess släppt nya skivor. Och varje eller vartannat år har en ny singel etsat sig fast i topplistan och folksjälen. ”Vi har bara varandra” (1989), ”Själens krigare” (1990), ”Everyone is Jesus” (1994) och ”Miraklet” (1999) för att nämna några.

Nu talar alla om klimathotet, men du predikade om vår sköra jord redan för 30 år sedan. Känns det bra att få rätt?

– Miljön är bara ett av många områden jag fått rätt på, säger Thomas Di Leva och skrattar.

– När jag gav intervjuer om det på 80-talet blev jag hånad. Men jag hoppas att vi börjar göra mer än att bara hålla toppmöten.

Hur var det att kämpa i den motvinden?

– Det var ett oförstånd, säger Thomas Di Leva och ser så där oefterhärmligt blid ut.

– Ingen förstod att vi måste ge tillbaka lika mycket resurser till jorden som vi tar ifrån den.

Och vilket av dina andra budskap väntar du dig att få rätt i...?

– Jag tror inte att länder kommer att ha samma betydelse i framtiden.

Vi kommer att evolutiонера bort från det och se människor och mänskligheten som en enhet. Och när vi kommer dit kan vi fortsätta att expandera ut i rymden...

Menar du rent konkret? Att vi kommer att bo i rymden?

– Ja, på sikt. Först kommer tanken och sedan följer det materiella efter. Hubbleteleskopet är supermodernt i dag, men stenålders om tio år. Jag känner en framtidsforskare som berättat att vi under de närmaste tio åren kommer att uppleva en utveckling som är 80 gånger större än under hela 1900-talet!

Thomas Di Leva skriver just nu också på nytt material. Han har noterat att texterna kretsar mycket kring ett begrepp som självförtroende.

– De nya låtarna är som hemliga nycklar, säger han och drar ut på orden.

– Jag vill visa att hur man än har det så kan man växa. Vi måste möta människor med att de är fantastiska. Vi behöver inte gå omkring med en massa gamla vanor som formar vår verklighetsuppfattning och begränsar oss. Vi kan rensa, precis som när man städar i garaget och gör plats för nya saker.

Vad har du kasserat i ditt inre garage?

– När jag började som artist kunde jag inte gå upp på scen utan att folk kastade sten. Därför vässade jag mig ständigt och lämnade inget åt slumpan. Men nu är jag 48 år och behöver inte ha ett Bror Duktig-beteende hela tiden.

Du är egentligen arbetsnarkoman?

– Ja. Jag sitter ofta och jobbar till klockan fyra och sedan går jag upp sju. Visst, jag har enormt mycket energi, men i längden är det inte bra. Det är en stor missuppfattning att jag är flummig.

Kontakt med fansen på Facebook

Nej, Thomas Di Leva har full koll på både musik, föredragshållande och de egna kurserna i saker som ljushealing och meditation. Allt samlat i bolaget Spaceflower.

Han håller minutiös kontakt med sina trogna fans på Facebook. När han lägger upp en bild på ett äpple tillsammans med texten ”Vi kan aldrig förlora hjärtats oändliga skönhet” får han omedelbart 513 gilla-klick.

Många fans vill dela med sig av svåra upplevelser och inre smärta. Hur hantarerar du det?

– Det är bra att de känner förtroende. Bara att få lätta sitt hjärta kan betyda mycket. Och så har jag ju Sofie och Cosmo som knackar mig på axeln och säger att jag inte alltid behöver ha svar på allt.

Cosmo är Thomas Di Levas son från ett tidigare förhållande. Med sambon Sofie har han 9 månader gamle sonen Telo.

– Det var fantastiskt att bli pappa igen! Varje

”När jag började som artist kunde jag inte gå upp på scen utan att folk kastade sten”, berättar Thomas Di Leva.

gång är unik, men första gången är man så orolig. Nu vet man att det ordnar sig. Bebisstadiet är en enorm lycka. Från början är de bara närvaro, sedan börjar de röra sig, sedan formas en ny individ.

– Telo är väldigt glad och intresserad av musik. Och så har han mycket humor. Vi skrattar tillsammans hela dagarna.

Och Cosmo är 11 år. Tycker han det är pinsamt när du kommer till föräldramötet i regnbågskaftan?

– Nej, han tycker de är fina. Han är i en sökande ålder och testar nya saker själv hela tiden. Ena dagen ska kepsen sitta på sned, nästa dag måste strumpan sitta utanpå byxan.

I våras var du med i Melodifestivalen fast du inte skulle. Varför?

– De hade tjatat i fem år och jag gav med mig. Det var kul att vara med om jippon. Det markerade också slutet på den delen av min karriär som började med ”Så mycket bättre” och gick via ”Diggiloo”-turnén. Det fick mig att se vad mitt artisteri behöver.

Och vad är det?

– Att stå på egna ben i mitt artisteri. Ibland kan jag blanda in mig i andras sammanhang, men inte för mycket. Jag vill vara rädd om och behålla mitt unika artisteri, så det inte urvattnas. ■